

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstthinget. N° 91.

Tiende Session.

44de Møde.

Løvedagen den 12te December.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren

(fortsat): Det er jo bestemt udtalt, at Byrder, der maae betragtes som nærmest vedkommende Byforholdene, skulde ganske holdes borte deraf, saa at der kun paalægges samme de Byrder, der maae betragtes enten som reent særligt vedkommende dette Distrikt eller som fælles for dem begge, og der indeholdes altsaa i denne Henseende ikke Noget, der kunde give Anledning til Klage. Det er, troer jeg, af den første Aarhede Taler, der havde Ordet, saavidt jeg ellers opfattede hans Mening rigtigt, udtalt, at der kunde dog være Misligheder tilstede for enkelte Parceller af de Jorder, der stødte op til den nordlige Grændse af Landdistriktet. Det er dog, troer jeg, ikke et Hensyn, som der kan tillægges nogen afgjørende Vægt. Det kan naturligviis heller ikke nægtes, at der i selve det Distrikt, som man nu vil betragte som Bydistrikt, vil være nogle Steder, som kun nyde ringe Gavn af hele denne Forandring, og som altsaa forsaavidt kunde ønske sig fritagne for Byrderne, medens der er andre, som i høi Grad nyde Godt af Forandringen, og som altsaa, hvis Vedkommende ere fornuftige, hvad rigtignok ikke altid kan forudsættes, maatte være ivrige for maaskee endog ad privat Vel at skaffe sig de savnede Goder tilstede. Denne Situation kan paa ingen Maade nu forandres eller omgjøres; men der er ogsaa taget Hensyn dertil i Loven; thi der er sagt, at ved Fordelingen af de Byrder, der have Hensyn til Bydistrikt-

tet, skal der tages Hensyn til, om man endnu ikke nyder fuldstændigt Gavn deraf, og at Byrderne da for disse kunne ned sættes til $\frac{1}{2}$ eller derunder — saavidt jeg veed, er der slet intet Minimum sat. — I den Henseende har man altsaa ogsaa varetaget Vedkommendes Interesser. Naturligviis vil man ogsaa lade disse tage nogen Deel i Byrderne, og det troer jeg, man er fuldkommen vel berettiget til. Der er en faldt Forestilling, som jeg tidligere har havt Leilighed til personlig at erfare at være i høi Grad tilstede, nemlig at naar ikke en vis Byindretning, som der er Spørgsmaal om, naaer netop lige til Ens egen Huusbør, kan man reent slaae en Streg over den og sige: „den kommer ikke mig ved“, naaget man dog nyder overordentlig stor Fordeel af den. Saaledes er det f. Ex. for dem, der have Eiendomme ved Lampeveien, allerede af meget stor Betydning, om Byen strækker sig saa langt ud med sine forskellige Hyggeligheds-Indretninger, at der kun bliver et lille Stykke tilbage, som der kan være Spørgsmaal om senere at inddrage derunder, fremfor naar hele det civiliserede Liv, saa at sige, ophører ved Jernporten. Stulde man om Nogle sige, at de i deres isolerede Belliggenhed ingen Interesse kunde have i Saadant, saa maatte det snarere være dem, der ligge ganske nær ved Byen, end dem, der ligge længere deraf; thi disse Sidste kunne huse overordentlig stor Fordeel af de forskellige Byindretninger, hvorimod de, der skændt indbesatte under Frederiksberg-Commune, ligge tæt op til Byen, kunne paa en Maade sige, at de have ingen Interesse i disse Indretninger; men det er klart, at en saadan Indsigelse ikke kan komme i Betragtning. Der er jo ogsaa i selve Loven Bestemmelser ikke alene for de